

Borbély Imre

Levél a konferenciához

Tisztelt Konferencia!

A Széchenyi István Stratégiakutató és Fejlesztési Intézet, Tóthfaluban rendezett tudományos tanácskozása egyike azon rendezvényeknek, amelyekről bátran kijelenthető, hogy a kellő időpontban, a megfelelő helyen és célravezető eszköztárral lát neki azon problémakör végiggondolásához, amelytől a magyar sorsalkítás hivatalos képviselte mindmáig hallgatólagosan

elvonatkoztat. Ez pedig a Kárpát medencei magyarság helyzetének átfogó feltérképezése, a jövő kilátásainak tabu- és előítélet-mentes mérlegelése és sorsalakító akaratának fókuszálása a valódi, teljes körű megoldások felé.

A választások tükrében már bizonyossággal kijelenthető, hogy a magyarországi politikai pártok számára kockázatos az, ami a szerb, román és szlovák pártok esetében létkényszer: saját nemzetüknek ügyét teljes körűen átgondolni és felvállalni. Ez a társadalomlélektanilag beteg, perverz helyzet a kádári nemzetellenes agy mosás kései hatása.

1956 a magyarok nemzeti összetartása és szabadság szeretete nélkül nem lett volna elképzelhető. Az akkor fellázadt nép még magában hordozta a Horthy korszak értékrendjét: egyenességet és igazságtiszteletet, közösségi felelősségvállalást és kötelességtudatot, hazaszeretetet és nemzethűséget. Még töretlen volt a történettudat. Egységes volt a nemzet. A forradalom vérbe fojtása után az idegen hatalom és honi helytartói mindent elkövettek, hogy a csoda soha többé ne ismétlődhessen meg. A kádári nómenklatúrának éppen úgy létérdeke volt a Horthy-Magyarország tiszta értékrendjét tönkretenni és helyébe a szolgálalkúséget, a befelé fordulást és szűkkeblű individualizmust művelni, mint a megszálló szovjeteknek. A kommunista önkényuralom összes eszközével a tágran értelmezett hazaszeretetet s a nemzeti szolidaritás helyébe az országhatárokig terjedő kis-magyar életforma-sovinizmust helyezték, amelyben nem volt helye az évszázados magyar-lengyel barátságnak, de még a határon kívül re-

kedt nemzetrészeknek sem. Így nem csoda, hogy a mai magyar társadalom egy jelentős része határon túli nemzetársaiban nem testvért, hanem vetélytársat lát.

A rendszerváltoztatás után egyes pártok gátlástalanul kihasználták és kihasználják eme káros társadalomlélektani állapotot, és mivel ez a kór egyetlen politikai tőkésjükké vált, minden eszközzel elmélyíteni igyekeznek a lelki betegséget. Azt, amit a nemzet önmaga ellen fordulásának, közösségi immunitásnak vagy közösségi tudat-kannibalizmusnak nevezhetünk, az a posztkommunista világban specifikusan magyar társadalomlélektani betegség, és véleményem szerint a bajaink orvoslásának legfőbb gátja. A nemzet sorsa iránt felelősséget érző politikai pártok számára ez a lélektani háttér csapdahelyzetet jelent, ha ugyanis céltudatos nemzeti programot hirdetnek meg, azzal választási sikerük esélyét nemhogy növelnék, de éppenséggel csökkentik.

Ez a helyzet óhatatlanul „kigyűrűzött” a határon túli szervezetekre, és ott a többségi elnyomó hatalommal kollaboráló elemek eluralkodásához és az önálló magyar politika híveinek ellehetetlenítéséhez vezetett. A határon túli magyarság 12 évvel a rendszerváltoztatás után nem rendelkezik tartalmi szempontból legitim (a magyar ügyet szolgáló) érdekképviseléssel. Ami maradt, az a csupasz formai legitimitással rendelkező, de tetteiben és megnyilvánulásaiban az elnyomók érdekét védő látszatképviselő.

Kiutat csakis a civil-társadalmi szervezetek nemzetépítő, gyógyító munkája jelenthet. Az alábbiakban a legnagyobb nemzeti civil szervezetünk, a Magyarok

STRATÉGIAI FÜZETEK - 1.

Világszövetségének lehetséges nemzeti paradigmaterét vázoló fel.